Dosarul nr. 1r-823/24 Judecătoria Drochia sediul Glodeni
/1-24129335-03-1r-12122024/ Judecător: Vasile Nogai

D E C I Z I E
În numele Legii

28 ianuarie 2025 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord

În componența:
Președintele completului Ion Talpa
Judecători Ghenadie Liulca și Oxana Mironov

Judecând în ordine de recurs, fără participarea părților, recursul **procurorului în Procuratura raionului Glodeni Nicolae Burcovschi** , declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia sediul Glodeni din 19.11.2024, prin care:

> **Popa Adrian** *****, a.n.*****, originar și domiciliat *****, studii medii speciale, celibatar, supus militar, angajat în câmpul muncii, fără antecedente penale, naționalitate moldovean, cetățean al R. Moldova,-

a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.264[1] alin. (1) Cod penal.

Cauza s-a aflat în procedură de examinare:
Instanța de fond: 13.11.2024-19.11.2024;
Instanța de recurs: 12.12.2024-28.01.2025.

Pentru a se expune pe marginea recursului declarat, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă:

Pentru a se pronunța în sensul celor expuse, instanța de fond a reținut, că inculpatul Popa Adrian *****, la data de 06 august 2022, aproximativ în jurul orelor 05:00 dimineața, fiind deținător al permisului de conducere ce îi acordă dreptul de a conduce mijlocul de transport de categoria ”B”, aflându-se la volanul automobilului de model ”Șkoda Fabia” cu n/î *****, deplasându-se pe traseul Glodeni-satul Dușmani, r-l Glodeni, intenționat, contrar prevederilor punctului 14

lit. a) al Regulamentului circulației rutiere care indică ”*conducătorului de vehicul este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare de avansată oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere*”, conducea mijlocul de transport nominalizat în stare de ebrietate cu grad avansat, exprimată în prezența în aerul expirat de către acesta a alcoolului etilic, în cantitate de 0,65 mg/l și prezența în sângele acestuia a alcoolului etilic în cantitate de 1,50 g/l, fapt confirmat prin raportul de constatare tehnico-științifică nr. 202206P0460 din data de 12.08.2022.

Prin acțiunile sale intenționate, Popa Adrian ***** a săvârșit infracțiunea prevăzută și sancționată de prevederile art.264^1 alin. (1) Cod Penal RM – conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Popa Adrian *****, la începutul cercetării judecătorești a depus în conformitate cu art.364^1 alin. (1) CPP RM, prin înscris autentic, o cerere prin care a declarat că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Prin sentința Judecătoriei Drochia sediul Râșcani din 19.11.2024, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin. (1) Cod Penal R.M. și i s-a aplicat o pedeapsă în baza acestei legi în formă de amendă în mărime de 1 500 (o mie cinci sute) unități convenționale, ce constituie 75 000 (șaptezeci și cinci mii) lei, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport (*CP RM, în vigoare din 07.09.2024*).

Demersul acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor de judecată, s-a admis și s-a încasat de la Popa Adrian ***** în contul statului cheltuielile judiciare în sumă de 306 (trei sute șase) lei.

Măsură complementară – ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijlocului de transport nr. 136900687 eliberat la data de 03.09.2013 pe numele lui Popa Adrian *****, a.n.*****, IDNP *****, se menține până la devenirea executorie a sentinței, după ce permisul de conducere a-l transmite Agenției Servicii Publice, Departamentul Înmatriculare a Mijloacelor de Transport și calificare a conducătorilor auto.

În conformitate cu art.64 alin. (3^1) CP RM, în cazul infracțiunilor ușoare sau mai puțin grave, condamnatul este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, procurorul în procuratura raionului Glodeni, Nicolae Burcovschi a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea parțială a sentinței Judecătoriei Drochia

sediul Glodeni din 19.11.2024, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Popa Adrian să fie recunoscut culpabil în comiterea infracțiunii prevăzute la art.264[1] alin.(l) din Codul penal, în redacția codului penal al RM până la modificările operate prin Legea nr.136/2024 din 06.06.2024, intrată în vigoare la 07.09.2024 în baza acestei legi, conform art.364[1] alin.(8) CPP , art.80[1] CP de a-i stabili pe articolul dat o pedeapsă de 160 de ore muncă neremunerată în folosul comunității , cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În rest sentința să fie lăsată fără modificări.

Menționează că instanța de judecată a stabilit just circumstanțele cauzei, însă incorect la aplicarea pedepsei inculpatului Popa Adrian, nu a ținut cont de prevederile art.8 și art.10 din Codul penal, aplicând eronat pedeapsa cu amendă.

Indică că în conformitate cu prevederile art.264[1] alin.(l) din Codul penal, la data de 06 august 2022, comiterea acestei infracțiuni se sancționa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Totodată, arată că prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare la 07.09.2024, au survenit modificări la art.264[1] din Codul penal, conform căror acțiunile ilicite încadrate în alin.(1) al prezentului articol, se sancționează cu amendă de la 1500 la 2500 de unități convenționale sau cu închisoare de la 1 la 3 ani, în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Arată, că conform art.8 din Codul penal, caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei. Excepția de la art.8 din Codul penal, este reglementată la art. 10 din Codul penal, și prevede că, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi.

Astfel, consideră că instanța de judecată urma să țină cont că, art.264[1] alin.(1) din Codul penal în redacția de până la modificările operate prin Legea nr. 136/2024 prevedea ca pedeapsă principală - munca neremunerată în folosul comunității, însă în redacția actuală sancțiunea normei stabilește pedeapsă sub formă de amendă sau închisoare, se consideră că, prin legea nouă s-a înăsprit pedeapsa și urmare, aceasta nu are efect retroactiv.

A mai indicat, că instanța de judecată urma să țină cont de faptul că, principiul retroactiv al legii penale impune aplicarea legii mai favorabile în ansamblu și nu doar aplicarea unora dintre dispozițiile mai favorabile ale acelei legi, or în această ipoteză s-ar ajunge *la o lex tertia.*

Reține că legea penală nu poate fi aplicată în mod fragmentar, prin urmare, o lege penală mai favorabilă trebuie considerată în întregul său context, nu doar în elementele individuale ale pedepselor. Aplicarea amenzii ar reprezenta o

denaturare a unității normei și ar introduce o discrepanță între proporționalitatea pedepsei și gravitatea faptei. Pe de altă parte, aplicarea unei pedepsei privative de liberate, cum este închisoarea, fără a lua în calcul opțiunile alternative prevăzute de legea veche, ar reprezenta o agravare a pedepsei și, implicit, o încălcare a principiilor legislației penale.

Astfel, conchide că sancțiunea articolului 264^1 alin.(l) din Codul penal prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. Prin reducerea, în conformitate cu prevederile art.80^1 alin.(1) din Codul penal a limitelor de pedeapsă cu o pătrime, se stabilesc noile limite de pedeapsă sub formă de
ore de muncă neremunerată în folosul comunității, care este de 160 ore, și respectiv 180 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Procedura înștiințării legale în instanța de recurs a fost executată.

Potrivit prevederilor **art. 447 alin. (1) Cod procedură penală:** *„ recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces”.*

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței. De la participanții la proces nu au parvenit careva referințe.

Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul penal al Curții de Apel Nord consideră necesar de a respinge ca fiind nefondat recursul declarat, cu menținerea sentinței primei instanțe, reieșind din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederilor art. 448 Cod procedură penală, *(1) Judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. (2) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.*

Potrivit art. 449 alin. (1), pct. 1, lit. a) Cod procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: *1) respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă: a) recursul este nefondat.*

Conform prevederilor art. 6 alin. (1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, „orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa”.

Cu titlu preliminar, Colegiul penal reține că la pronunțarea sentinței, prima instanță, corect, a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că Popa Adrian a comis anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost

constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Astfel, Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și acțiunile inculpatului Popa Adrian just încadrându-se în dispoziția art.264[1] alin (1) Cod penal, cu indicii de calificare: *„Conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat”.*

În urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului, în comiterea faptei incriminate precum și lipsa unor încălcări procesuale la etapa urmăririi penale.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la recunoașterea vinovăției inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Prin justificarea probelor cercetate, Colegiul penal constată că, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, inculpatul Popa Adrian până la începerea cercetării judecătorești, a declarat personal prin înscris autentic că recunoaște vina integral, cunoaște probele acumulate la faza urmăririi penale, nu are careva obiecții asupra lor, nu solicită prezentarea altor probe, solicitând examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364[1] Cod procedură penală.

În acest context prezintă relevanță interpretarea reținută la aplicarea prevederilor art.364[1] Cod procedură penală, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364[1] Cod procedură penală, instanța de recurs este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364[1] alin.(1) și (4) Cod procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță”.

Totodată, Colegiul penal reține că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, dar nu este de acord cu pedeapsa aplicată inculpatului în baza legii în vigoare la momentul comiterii faptei.

Analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal constată că opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit

procedurii enunțate nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că instanța de recurs nu este în drept a reține o altă situație de fapt, decât cea reținută în rechizitoriu.

Prin urmare, nici procurorul, nici inculpatul și avocatul și nici un alt careva participant la proces nu au atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei în această parte, și se va expune doar în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de recurs consideră dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate acestuia.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmarea la judecarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei inculpatului.

Așadar, la adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa, Colegiul penal notează că instanța de fond a respectat prevederile art. 96, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1) și alin. (2) Cod procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

Colegiul Penal reține că în baza art. 61 Codului penal, (1) Pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. (2) Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolelor incriminate prin rechizitoriu inculpatului, la caz art.264^1 alin. (1) Cod penal, în baza cărora a fost condamnat.

Astfel, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu

gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți perturbate prin infracțiune.

Potrivit art. 75 Cod penal, (1) Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În continuare, prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare la 07.09.2024, au survenit modificări la art. 264^1 Cod penal, conform căror acțiunile ilicite încadrate în alin. (1) al prezentului articol, se sancționează cu amendă în mărime de la 1500 la 2500 de unități convenționale sau cu închisoare de la 1 la 3 ani, în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Anterior modificărilor, aceiași faptă fiind sancționată cu muncă neremunerată în folosul comunității sub formă *de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport*, adică cu o pedeapsă mai aspră decât pedeapsa cu amenda.

Conform art. 10 alin. (1) Cod penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa, ori în alt mod ameliorează situația persoanei ce a comis o infracțiune are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi.

Aliniatul (2) al aceluiași articol prevede, că legea penală care înăspresțe pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv.

Iar potrivit prevederilor art.10^1 alin. (3) CP RM, reglementează faptul, că dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai pedeapsa muncii neremunerate în folosul comunității sau a amenzii, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu munca neremunerată în folosul comunității, dacă nu sânt interdicții pentru aplicarea acesteia, fără a se putea depăși maximul prevăzut de legea nouă. Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai pedeapsa amenzii, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu amendă, fără a se depăși maximul prevăzut în legea nouă. Ținându-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, executarea pedepsei muncii neremunerate în folosul comunității sau, după caz, a amenzii poate fi înlăturată în întregime sau în parte.

În atare împrejurări, prezentei spețe, prin prisma art.10, 10^1 CP RM, îi sunt aplicabile sancțiunea art.264^1 alin. (1) CP RM, în vigoare din 07.09.2024, cu

aplicarea ultimului a pedepsei sub formă de amendă, aceasta fiind pedeapsa echitabilă și proporțională faptei prejudiciabile comise și scopul urmărit a pedepsei penale, luând în considerație și faptul, că ultimul este la prima sa abatere, este încadrat în câmpul muncii, având o reputație ireproșabilă în satul natal, va fi în imposibilitate de a executa pedeapsa penală sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, pedeapsa ce este prevăzută la art. 264[1] alin. (1) CP RM, redacția veche, adică cea în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii anul 2022.

La stabilirea pedepsei inculpatului, Popa Adrian *****, conducându-se de prevederile art. 61 și 75 Cod Penal, ia în considerare următoarele împrejurări: că inculpatul Popa Adrian *****, în cele comise sincer se căiește.

Prin urmare, în respingerea argumentelor invocate de către acuzatorul de stat în recursul declarat și reieșind din cele constatate supra, Colegiul penal constată corectitudinea examinării cauzei deferită justiției de către instanța de fond, care a ținut cont de poziția părții apărării și inclusiv a poziției acuzatorului de stat privind solicitarea de a fi aplicate prevederile art. 10 Cod penal sub aspectul aplicării unei pedepse mai blânde de altă categorie care nu era prevăzută de legea penală în vigoare la data comiterii infracțiunii.

În continuare, Colegiul penal reține lipsa circumstanțelor de fapt ce ar denota încălcarea drepturilor și libertăților inculpatului Popa Adrian , or pedeapsa aplicată de instanța de fond este una mai blândă decât cea prevăzută de legea penală la data comiterii faptei.

Prin urmare, instanța conchide că numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea, cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise în art.61 Cod penal, potrivit căruia „*scopul pedepsei este prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni*”.

La fel, în cadrul individualizării pedepsei instanța de judecată reține prevederile regulii nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (*adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri*), potrivit căreia „*natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia*”.

Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

De asemenea, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Astfel, luând în considerație per ansamblu toate circumstanțele cauzei, gravitatea și esența faptei comise, personalitatea sa infracțională, instanța consideră că corectarea și resocializarea inculpatului Popa Adrian este posibilă prin aplicarea pedepsei sub formă de amendă, astfel instanța ajunge la concluzia că pedeapsa sub formă de amendă o să asigure îndeplinirea scopului de exemplaritate și educativ al inculpatului, respectiv și suficient pentru a-l determina să conștientizeze consecințele conduitei sale ilicite în societate și să dețină, pe viitor o atitudine de respect față de valorile sociale ocrotite de lege, realizându-se astfel, scopul și supremația legii penale, or procesul penal trebuie sa fie echilibrat și să tindă la sancționarea faptelor într-o asemenea măsură încât scopul imediat dar mai ales mediat al sancțiunii aplicate să determine în timp scăderea infracționalității din rândul infractorilor.

Drept urmare reieșind din faptul că inculpatul Popa Adrian, și-a recunoscut vina în ședința de judecată și a solicitat ca cauza penală în privința sa să fie examinată în procedură simplificată, a comis o infracțiune din categoria celor ușoare, din intenție, fără participație și ținând cont de scopul pedepsei penale în restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, de persoana inculpatului, Colegiul penal reiterează că pedeapsa aplicată a fost justificată, astfel lui Popa Adrian pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin.(1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de amendă 1500 u.c., echivalentul a 75000 lei, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, care este una echitabilă în raport cu valorile sociale lezate și circumstanțele comiterii infracțiunii, or în opinia Colegiului penal anume acest cuantum al pedepsei aplicate va fi în stare să atingă scopul pedepsei penale, să contribuie la restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Mai mult ca atât instanța de fond la aplicarea pedepsei a mai ținut cont și de faptul că inculpatul nu a dorit dea-i fi aplicată ca pedeapsă munca ne remunerată în folosul comunității pentru a nu-i fi lezate onoarea și demnitatea în societate, deoarece se caracterizează pozitiv și are o bună reputație la locul de trai, mai mult ca atât este angajat în câmpul munci și nu o să aibă posibilitate sa execute pedeapsa cu muncă ne remunerată în folosul comunității.

Inclusiv, instanța de judecată just a stabilit pedeapsa inculpatului Popa Adrian în temeiul art. 364^1 Cod de procedură penală coroborat cu art. 80^1 alin. (1) Cod penal, care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală și a beneficiat de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege.

În opinia Colegiului penal, instanța de fond just a apreciat măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care,

conform legii penale se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare (art. 16 Codul penal), la locul de trai se caracterizează pozitiv, este angajat în câmpul muncii Popa Adrian, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, de asemenea inculpatul a recunoscut vina, se căiește sincer de cele săvârșite și a contribuit activ la descoperirea infracțiunii.

Conform art. 76 Cod penal, drept circumstanțe care ar atenua răspunderea penală a inculpatului Popa Adrian, instanța de judecată a stabilit recunoașterea vinovăției.

Conform art. 77 Cod penal, drept circumstanțe care ar agrava răspunderea penală a inculpatului Popa Adrian, instanța de judecată nu a stabilit.

Din aceste considerente, pedeapsa sub formă de amendă aplicată inculpatului de instanța de fond, în împrejurările cauzei expuse mai sus, este echitabilă faptei comise și strict individualizată, urmărind scopul conștientizării caracterului infracțional a acțiunilor comise.

Referitor la solicitarea apărării de a fi amânată examinarea cauzei pentru 15 zile din motiv că până la moment nu a primit recursul procurorului și insistă să depună referință, Colegiul penal urmează a respinge , dat fiind faptul că potrivit Înștiințării de la ***f.d.123***, participanții de la proces au fost înștiințați despre data și ora examinării cauzei , despre faptul că aceștia sunt în drept de a depune Referințe până la data 28.01.2025 asupra recursului declarat . Mai mult ca atât apărătorul Mocanu Serghei a primit și o copie a Recursului declarat de către procurorului în Procuratura raionului Glodeni Nicolae Burcovschi, însă acesta până la momentul examinării cauzei nu a depus Referință, fapt ce duce la respingerea Cererii înainte .

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal conchide că, careva abateri sau încălcări de ordin procedural sau material, de către instanța de judecată, pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond, nu au fost stabilite, motiv pentru care, în opinia Colegiului penal, recursul părții acuzării urmează a fi respins ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a sentinței contestate.

Reieșind din cele expuse supra și conducându-se de art. 449 alin. (1) pct. (1) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Nord,-

D E C I D E:

Recursul **procurorului în Procuratura raionului Glodeni Nicolae Burcovschi ,** declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia sediul Glodeni din 19.11.2024 în cauza lui **Popa Adrian *******, se respinge ca nefondat, sentință care se menține fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecător: Judecători: